

РЕШЕНИЕ

№ 5879

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4423** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178, вр. чл. 16, ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. Б. И., гражданин на Н., [дата на раждане], в щат Плато, с адрес Федерална Република Н., щат Н., [улица], Л., щат Н., с документ за самоличност № А12988890, чрез адвокат М. Д. - К. и адвокат Т. Е., със съдебен адрес: [населено място], [улица], „Делови център П.“, ет. 6 срещу отказ за влизане в страната № 215/11.04.2023г. издаден от орган за граничен контрол (контролиращ служител) на Граничен контролно-пропускателен пункт „Аерогара С.“.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на постановения акт, тъй като не е издаден при спазване на установената форма (липсват мотиви), при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и че противоречи на чл. 8 от КЗПЧОС и не е в съответствие с целта на закона. Иска се от съда отмяна на отказа. Претендира присъждане на разносните по делото. В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява и не се представлява. На 26.09.2023 г. е постъпила молба становище за даване ход на делото. Претендира присъждане на разносните по делото, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по делото – Я. Ч. – контролиращ служител на Граничен пункт ГКПП Аерогара С. към ГПУ С. на РД „Гранична полиция“ – МВР, не се явява, чрез юрисконсулт К., оспорва жалбата. Не претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, счита, че същото следва да бъде присъдено в неговия минимум, съобразно Наредбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателката, А. Б. И. е гражданин на Н., [дата на раждане] , в щат Плато, с адрес Федерална Република Н., щат Н., [улица], Л., с документ за самоличност № А12988890, притежава виза тип „С“ с № 006332-48 за еднократно влизане, издадена на 05.04.2023 г. от Р България, валидна от 10.04.2023 г. до 15.05.2023 г. със срок на пребиваване 20 дни. Видно от представената по делото докладна записка относно недопусната в Р. България гражданка на Н. се установява, че при извършване на гранична проверка са възникнали съмнения относно целта на посещението и в Р. България, поради което жалбоподателката е била отведена за контрол на „втора линия“. Посочено е, че лицето попада в рисковия профил на ГПУ С., тъй като липсват предишни пътувания в страните от Шенгенското пространство и Европейския съюз. Представила е билет за обратно пътуване за 30.06.2023 г., като разрешения срок за пребиваването и в страната съгласно визата ѝ е за 20 дни, поради което е трябвало да напусне Република България най – късно на 30.04.2023 г. Констатирани са несъответствия от декларираната цел от лицето и заявената такава искането за издаване на виза.

От извършена допълнителна справка в ИСС, е установено, че становището на консула издал визата в А. (Н.) е „Отрицателно“.

Съгласно изложените твърдения в жалбата на 11.04.2023 г. жалбоподателката е кацнала на летище С., терминал 2, с полет № 1031 от И., където е задържана от служител на Главна дирекция „Гранична полиция“ и не е допусната да влезе в страната. Представила е нотариално заверена покана – декларация от 03.02.2023 г. от д – р Л., съгласно която той е декларирал, че И. ще бъде настанена в неговото жилище в [населено място], както и че поема ангажимента да и осигури средства за издръжката ѝ за периода на престой от 90 дни, двупосочен самолетен билет, както и издадената от българското посолство в А. виза за частно посещение. В хода на проверката д – р Л. е уведомил служител на ГД „Гранична полиция“, че очаква жалбоподателката И. и че е притеснен, че не се е появила в чакалнята на летището. Служителят е уведомил, И., че няма да бъде допусната да влезе в страната и ще бъде изпратена обратно в Н.. Служителите са отказали да проведат беседа с д- р Л..

Издаден е процесният, оспорван „единен формуляр“, по смисъла на чл. 16, ал. 3 ЗЧРБ – Отказ за влизане в страната, № 215/11.04.2023 г., в който като причина за недопускане е отбелязана тази по б. „Е“, с предварително изписания във формуляра текст с малки букви: „не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията за пребиваване“, след което, с големи букви е добавен текстът: „липса на обратен билет отговарящ за срока на визата, липса на средства за престоя в Р. България“. Представена е от страна на ответника и вече споменатата по – горе докладна записка, подписана от командир на отделение група 04 младши експерт ГКПП – Аерогара С. Я. Ч., който е подписал като издател и Отказ за влизане в страната, № 215/11.04.2023 г. Представени са още от страна на ответника, в съдебно заседание от 26.09.2023 г.: „формуляр – образец за изготвяне на длъжностна характеристика рег. № 3282р-314 от 05.01.2022 г., заповед № 3283з – 2152/22.05.2023 г., заповед № 3282з – 4919/30.12.2022 г. и заповед № 3282з – 2153/22.05.2023 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза, но с разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от същия закон изрично е регламентирано, че притежаването на виза не може да бъде единствено основание за влизане в РБ. Въведени са с ал. 2 специални други изисквания – тези, по смисъла на чл. 10, ал. 1 (основания за отказ да бъде издадена виза или влизане в страната) и чл. 19 от същия закон – задължение за притежаване на паспорт, виза, достатъчно средства за осигуряване на издръжка, застраховки и пр. Формата, под която се постановява отказ за влизане е единен формуляр, в който се отразяват причините за недопускане в страната.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията, по смисъла на чл. 10, ал. 1 или по чл. 19, ал. 1 ЗЧРБ, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. Оспорващият твърди, че има издадена виза №[ЕИК] със срок на валидност 10.04.2023 г.- 15.05.2023 г. Такава е приложена към подадената жалба. Оспореният отказ обаче не се основава на довод за липса на виза, а на обстоятелството, че лицето не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията за пребиваване, като е посочено, че чуждестранният гражданин не разполага с парични средства за престоя в България, както и няма обратен билет, който да отговаря на срока на визата. Видно от така представения билет (л. 17), е че същият е с дата 19.06.2023 г, разрешеният срок за пребиваването и в страната съгласно визата ѝ е за 20 дни, поради което е трябвало да напусне Република България най – късно на 30.04.2023 г.

На следващо място, независимо от изложените в жалбата възражения, жалбоподателят не представя доказателства, които да установяват както причината за пребиваване, така и възможност да подсигури престоя си в страната. Представени са единствено доказателства за наличие на обратен билет, приложен в копие към жалбата. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основания, посочени в чл. 17, ал. 1, т. 17 във вр. чл. 19, ал. 1, т. 5 - ЗЧРБ – „други документи, доказващи целта на пътуването и условията на планираното пребиваване“, липса на обратен билет отговарящ за срока на визата, липса на средства за престоя в Република България.

Мотивите и представените от ответника писмени доказателства, включително докладната записка, както и обстоятелството, че лицето попада в рисковия профил на ГПУ С. дават възможност на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Коментираният по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 19, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ данни, че А. Б. И. не е доказала целта си да влезе в Република България. Не са доказани и условията, при

които ще пребивава в страната. Не се доказва от страна на жалбоподателя, в условията на насрещно доказване обратното на отразеното в отказа, а именно, че тя е представила доказателства за престоая си, но те не са отчетени. Настоящата инстанция намира за неоснователни изложените доводи за допуснати съществени процесуални нарушения в административното производство, поради релевираното обстоятелство, че отказът е съобщен на жалбоподателя в отсъствието на преводач. Действително не са представени доказателства, както за начина на съобщаване на отказа за влизане в страната на засегнатото лице, така и за присъствието на преводач на разбираем за жалбоподателката език. Видно от входящия номер върху жалбата, същата е подадена в установения срок, съобразно националното законодателство (чл. 149, ал.1 АПК), като жалбоподателят е подробно запознат с основанията за отказ и е изложил възражения срещу същите. Следователно не може да се обоснове извод, че допуснатото нарушение е съществено, тъй като не е нарушено правото на защита. Процедурата по връчване следва издаването на акта, поради което не влияе върху неговото съдържание. Последното дава основание да се приеме, че и при съобщаване на акта в присъствието на преводач, последиците от действието му за неговия адресат биха били същите.

Издаденият на 11.04.2023 г. от компетентен административен орган за граничен контрол (чл. 16, ал. 2 ЗЧРБ - заповед на л. 36 от делото) Отказ за влизане в страната № 215/10.04.2023 г. е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и доказва (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанието по чл. 19, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 45 – ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на А. Б. И., гражданин на Н., [дата на раждане], в щат Плато, срещу отказ за влизане в страната № 215/11.04.2023 г. издаден от орган за граничен контрол (контролиращ служител) на Граничен контролно-пропускателен пункт „Аерогра С.“.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: